

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) udtalte i Anledning af de af ham og hans Kolleger stillede Ændringsforslag under Nr. 22—25, at naar der var taget Hensyn til Arbejdsgiverne paa adskillige Steder, burde man ogsaa tage Hensyn til de forsikrede. Det gjorde man ikke. Men man tog Hensyn til Rederne, og man tog en Hammer og huggede de forsikrede over Knoerne. Jeg vilde nødtigt, at det ærede Medlems Udtalelser skulde fæstne sig i den almindelige Betragtning, som om det var det, der skete i Kraft af Vedtagelsen af dette Lovforslag. For det har sikkert ikke været den ærede Mindretals-Ordførers Mening. Han har ganske sikkert vist kun tænkt paa den enkelte Paragraf, hvortil disse Ændringsforslag ere stillede. Sagen er jo ganske simpelt den, at hele dette Lovforslag lige fra den første Paragraf til den sidste handler i de forsikredes Interesse helt og aldeles. Med Hensyn til de Ændringsforslag, som det ærede Medlem her har stillet, og som gaa ud paa, at der ved Sættelsen af Arbejderforsikringsraadet skulde tages Hensyn til de Organisationer, der findes for Søfolk, kan man selvfølgelig i og for sig ikke have noget derimod, hvis disse Organisationer vare i nogen Maade omfattende, saa de kunde betragtes som et fulgyldigt Udtryk for de forsikringsberettigedes Ønsker. Dette er, saa vidt mig bekendt, aldeles ikke Tilfældet for Tiden. Hvorvidt det kan blive Tilfældet i Fremtiden, er et andet Spørgsmaal.

Det ærede Medlem udtalte, at Rederne ikke i Længden vilde kunne forhindre Søfolkenes Organisation. Jeg ved ikke, hvorvidt Rederne have søgt at ville forhindre den, men jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at hvis de ville forhindre den, vil det ikke lykkes dem, idet Søfolkenes Organisation selvfølgelig efterhaanden vil fremkomme ganske af sig selv. Og naar denne en Gang vil kunne betragtes som et Udtryk for de paagældende Arbejderes Ønsker, tænker jeg, at det ogsaa vil vise sig, at det ikke er udelukket, at der fra Regeringens Side vil blive taget Hensyn dertil ved Sættelsen af Raadet. Paa forskellige andre Omraader har det vist sig, at Lovgivningsmagten og Administrationen, saa snart de forskellige Klasseorganisationer ere naaede saa vidt, at de virkelig repræsentere noget, har taget Hensyn dertil, og jeg er forvisset om, at det ogsaa fremtidig vil ske. I øvrigt slutter jeg mig ganske til den højtærede Ministers Indvendinger mod Mindretallets Æn-

dringsforslag, og jeg skal slutte med atter at anbefale det høje Ting at vedtage de af Udvalget stillede Ændringsforslag og stemme mod de af Mindretallet stillede.

Martin Olsen: Til den ærede Ordførers sidste Bemærkninger vil jeg gerne knytte et Par Ord. Den ærede Ordfører sagde, at han kunde i et og alt henholde sig til Ministerens Udtalelser, men han kom dog noget længere frem og var mere imødekommende i sine Udtalelser end Ministeren; det vil jeg dog gerne notere. Men jeg synes, at Argumentationen for den Stilling, som den ærede Ordfører og den højtærede Minister indtog, og som de begge ville have, at Flertallet her i Salen skulde indtage, ikke var en saadan, at man kan bygge en Forkastelse af Ændringsforslagene derpaa. Begge sagde, at hvis der havde været omfattende og gamle Organisationer af Redere og Søfolk, vilde Spørgsmaalet have været et andet. Jeg har noteret, at det ikke er lykkedes Rederne at faa slaaet Søarbejdernes Organisationer i Stykker; de, der bestaa, ere gamle nok, de ere blot ikke saa talrige, som de burde være. Men det gaar jo ogsaa op og ned med Organisationernes Medlemsantal som med andre Forhold. De ere foreløbig gaaede ned som Følge af det Magtbud, Rederne have fremsat imod, at deres Søfolk vare Medlemmer af Organisationerne. Det er den øjeblikkelige Stilling. Derfor siger jeg, at der her var en Anledning, hvor Lovgivningsmagten, der i højeste Potens skulde repræsentere Retfærdigheden, en Gang kunde slaa fast, at disse Folk have Lov til at organisere sig. Og da der her er et Tilfælde, hvor de kunde bruge deres Organisationer, saa vilde det at indrømme Organisationerne Forslagsret til Arbejderforsikringsraadet være at sammenligne med at række en hjælpende Haand til Folk, der ere ved at falde i Vandet og klynge sig til Rælingen, medens Flertallets Stilling er at sammenligne med deres, der med en Hammer hugger den over Knoerne, der hænger paa Rælingen.

Til det Ændringsforslag, som er motiveret af det ærede Medlem for Sakskøbing (Rørdam), vil jeg ogsaa gerne gøre en Bemærkning i Tilslutning til hans Udtalelser. Jeg er ganske enig med ham i, at det vilde være overmaade ønskeligt, om man kunde komme dertil, at man ikke alene hjalp de Folk, der som Følge af deres Virksomhed kom til Skade, altsaa pludselig indtraadte i en Tilstand, hvor de